

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Arelatensi, Aqvensi, & Ebredunen. Archiepiscopis, & eorum Suffraganeis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

decessoris nostri Urbani Papæ ab appellationis beneficio recessisse. Ad diffinitionis autem articulum taliter respondebat, asserens Episcopum secundum tenorem diffinitionis rationabiliter processisse; adjiciens etiam quod Præpositus Ecclesias sancti Firmini & de Marino retinendo, contra ipsam diffinitionem fecerat manifestè, & ideo ejus auxilium de jure non poterat invocare. Ad suspensionis objectionem ex adverso dicebat quod Episcopus prius legitime appellavit, & ideo sententia post lata nullatenus tenebatur astrictus; proponens etiam conditionalem & ad tempus latam fuisse sententiam interdicti, scilicet, donec apostolicis obediret mandatis. Vnde cum ante dictam institutionem sedis apostolicæ jussionibus paruisset, tam civilis quam canonici juris censura indubitanter fuerat absolutus; præsertim cum ille qui eum suspenderat, ipsi ut plenè absoluto in omnibus communicare minimè dubitaret. Ad ultimum concludebat quod etsi verè suspensus esset Episcopus memoratus, tamen à Præposito hoc ei non posset opponi: quia cum pro eodem suspensionis sententia notatus fuisset, morbo consimili laboranti omnis contra Episcopum audientia debuit denegari; maximè cum ipsi Episcopo tam in ecclesiasticis sacramentis quam in Ecclesiarum institutionibus sæpius communicasset; & ideo ei notam suspensionis objicere non valebat. Denique si nil horum parti suffragaretur Episcopi, ad denegandam Præposito audientiam sufficere posse dicebat quod tam per sententiam judicis ordinarij quam ipso jure eum excommunicationis vinculo innodatum esse per Episcopi literas evidentissimè apparebat. Tandem dictus prædecessor noster, quod ab utraque parte factum fuerat, pro sua voluntate cassavit, sententiando pronuntians quod aliquibus de provincia scriberet ut tam Episcopum quam personas ad ordinandum concorditer archidiaconatum morderent, & eorum fortè monitis non admissis, hoc ipsi auctoritate apostolica exequi non differrent. Post hæc verò Geraldo Ioannino, qui nondum ad diaconatus erat promotus officium, præter conscientiam præfati Petri procuratoris Episcopi apud apostolicam sedem tunc morantis, ipsum archidiaconatum contra pronuntiationem propriam contu-

lit, sicut credimus, circumventus. Nos igitur inhærentes vestigiis prædecessorum nostrorum, dicentium sententiam Romanæ sedis posse in melius commutari, cum aliquid fuerit subreptum, quod de prædicto G. factum est, non obstante donatione quam à te frater Episcopo in elusionem donationis apostolicæ nuper dicitur recepisse, de communi fratrum consilio in irritum revocamus, & ei, licet absenti, cum de subreptione liquidò constet, super dicto archidiaconatu perpetuum silentium imponentes, vobis præsentium auctoritate mandamus ut nullius contradictione vel appellatione obstante, infra unius mensis spatium post harum susceptionem sæpèdictum archidiaconatum de persona cui nihil de canonicis obviet institutis, plena omnium vestrum qui præsentis fuerint in Ecclesia interveniente concordia, ordinare curetis. Alioquin noveritis nos venerabili fratri nostro Archiepiscopo & dilecto filio Decano Arelatensi scripsisse ut nullius contradictione vel appellatione obstante hoc exequi non omittant, facientes quod statuerint per censuram ecclesiasticam appellatione postposita inviolabiliter observari. Datum Romæ &c. VI. Idus Junij.

ARELATENSI, AQUEVENSIS,
& Ebredunen. Archiepiscopis, &
eorum Suffraganeis.

Cum monasterium sancti Victoris Massiliensis ad Ecclesiam Romanam nullo pertineat mediante, tanto facilius petitiones dilectorum filiorum Abbatis & fratrum, qui divinis ibidem officii manciantur, volumus, quantum cum Deo possumus, exaudire, quanto præter commune debitum quo tenemur universis & singulis Ecclesiis providere, speciali respectu eis amplius existimus debitores. Sanè conquerentibus eisdem fratribus nostris auribus est relatum quod in provinciis & diocesibus vestris non solum à Militibus & aliis laicis, verum à Clericis ipsis, persecutiones innumeras patiuntur; ut videatur de talibus dictum: *Et erit sacerdos, ut populus.* Hi enim bona ejusdem monasterij diripiunt, occupant, & invadunt, & in animarum suarum pericula malè ablata detinere præsumunt, & reddere contradicunt. de quibus Gaufridum de Massilia & W. Vedianum & Dalphinum Milites

Epist. 268.
Ut monasterium
sancti Victoris
Massiliæ evan-
tur & defendat.

duximus nominandos. Quia verò non est facile prænominatis fratribus pro singulis injuriis ad nos habere recursum, fraternitati vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus de prædictis malefactoribus & aliis tam Clericis quàm laicis, quos ipsi vobis expriment nominatim, qui bona monasterij & domus Eleemolynæ, quæ ad ipsum spectare dignoscitur, detinere aut eorum antiqua jura præsumunt nequiter violare, cum ab eisdem fratribus fueritis requisiti, nisi prius commoniti congruè satisfecerint de commissis, coram vobis faciatis appellatione remota justitiæ plenitudinem exhiberi, & quod statueritis faciatis per excommunicationis & interdicti sententiam observari. Si quos autem in monachos ejusdem cœnobij Clericos, vel conversos, manus sacrilegas inveneritis iniecisse, ipsos excommunicatos nunciatis, & faciatis ab omnibus tamdiu evitari, donec passis injuriam satisfaciant competenter &c. vestrarum &c. Datum &c. Idibus Junij.

EPISCOPO VVARADIEN.

Epist. 269.
Ut ad sedem apostolicam veniat absolvendus.

Significavit nobis venerabilis frater noster S. Archiepiscopus Colocen. quod cum ipse pro quibusdam criminibus tuis in te excommunicationis sententiam protulisset, tu in absolutione tua te confessus es eadem crimina commisisse, & confessionem tuam redactam in scriptis sigillo tuo proprio roborasti. Ipse verò tibi sub debito præstiti à te juramenti mandavit ut apostolico te conspectui præsentares, dignam à nobis poenitentiam recepturus, & usque ad Nativitatem beatæ Mariæ proximò venturam iter arripere veniendi. Ne igitur transgressor tuæ fidei videaris, qui teneris etiam quod simplici verbo promittis, ducere ad effectum; fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus quatenus usque ad prædictum terminum cum ejusdem Archiepiscopi literis ad nos iter arripas veniendi, & apostolico te conspectui repræsentantes. Datum &c. XVIII. Kalend. Julij, Pontificatus nostri anno primo.

*ILLVSTRI REGI
Vngariæ.*

Epist. 270.
Quod viginti viros ad terræ sanctæ limina

Specialis dilectionis sinceritas, quam circa progenitores tuos Ecclesia Romana consuevit habere, & præroga-

tiva devotionis quam illustris recordationis B. pater tuus exhibuit apostolicæ sedi, nos admonent propensius & inducunt ut te sicut specialem Ecclesiæ filium specialius honoremus & exaudiamus in illis quæ ad honorem tuum & pacem regni tibi crediti non sit dubium provenire. Sanè significasti nobis quod cum nondum prorsus in regno Vngariæ fuerit sedata seditio, quin adhuc quorundam animi præterita turbationis motibus excitati murmurent in occulto, guerram potius quàm pacem amantes, dilecti filij Comitis Mozonis & quorundam aliorum, qui ad visitandam terram Nativitatis Dominicæ crucem sibi dominicam affixerunt, consilio indiges, donec tibi & regno tuo plena fuerit concordia restituta. Nos igitur honori tuo paterna volentes affectione consulere, serenitati tuæ auctoritate præsentium indulgemus ut prædictum Comitem Mozonem & alios quos de his qui crucem sumpserunt tibi utiliores videris, & quorum consilium & auxilium tibi cognoveris potius opportunum, usque ad viginti, quandiu tibi propter turbationem regni necessarium fuerit, retineas: ita tamen quod pro dilationis beneficio aliquid dignum Domino recompensent. Nulli ergo &c. Datum &c. XVI. Kalend. Julij.

NOBILI VIRO A. DVCI.

EA semper Ecclesiæ Romanæ regnum Vngariæ devotio continuit, illa semper dilectionis sinceritas Ecclesiæ eidem regno conjunxit, ut apostolica sedes regno ipsi tam in spiritualibus quàm temporalibus paternæ sollicitudinis affectum curaverit impertiri, & regnum ipsum à fide ac unitate sedis apostolicæ nulla recesserit tempestate. Inter ceteros autem qui eidem regno diversis temporibus præfuerunt, illustris recordationis B. quondam pater tuus Ecclesiæ Romanæ devotior extitit, & se ac regnum suum in illius necessitatis articulo exponere nullatenus formidavit quo tumescens schismaticorum cordibus nostri piscatoris navicula tumultuosus fluctibus jactabatur. Vnde nos & prædecessores nostros tanto amplius ad idem regnum servandum in statum felicitatis antiquæ affectus hominis interioris induxit, quanto fervorem fidei & sinceritatis constantiam ejusdem patris tui

profectorum, ad regni sui pacem conservandam retinere licet.

* pertinere.

Vide supra epist. 5.

Epist. 271.
De regni Vngariæ laudibus & ne Regi bellum movcat.

Epist. A. Greg. in concilio Vngariæ.